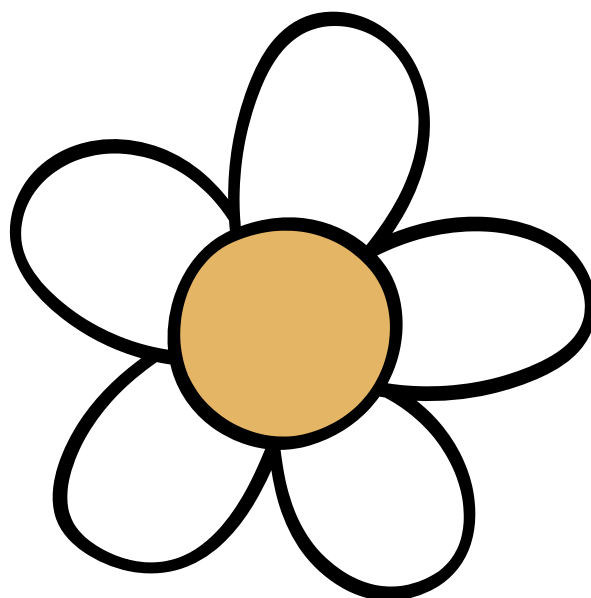

traduction

Anatomien af mikro-sekten

Blomster & Barrikader

Følgende tekst er en oversættelse af Hal Drapers tekst "Anatomy of the Micro-Sect". I teksten, oprindeligt cirkuleret privat i 1973 og udgivet i journalen *New Politics'* symposium om, hvordan en socialistisk bevægelse i Amerika skulle genopbygges. Redaktørene ved *New Politics* inkluderede ikke teksten i symposiumet, hvorpå Draper reviderede teksten og cirkulerede den privat.

Oversat fra den engelske version gjort tilgængelig gennem marxists.org

Redaktørene bringer en oversættelse af denne tekst, ikke som en tilkendegivelse af billigelse eller udtryk for enighed med Drapers historiske nøjagtighed eller opstilling, men ikraft af teksten som et historisk dokument for konteksten af en gren af socialistiske traditioner i USA.

Introduktion¹

Der er et terminologisk problem. “Sekt” er ofte brugt som skældsord om en gruppe, som man ikke kan lide. “Bevægelse” er ofte brugt til at beskrive noget, som ikke eksisterer i organiseret form; som når “den amerikanske socialistbevægelse” er brugt som en forkortelse for spredte socialistiske elementer, der ofte slet ikke “bevæger” sig overhovedet. Vi skal bruge disse termer med mere præcise betydninger. En sekt præsenterer sig selv som inkarnationen af den socialistiske bevægelse, selvom det er en medlemsskabsorganisation, hvis grænse er sat mere eller mindre rigidt af punkter i dens politiske program snarere end ved dens relation til den sociale kamp. I kontrast, er et arbejder-klasse parti ikke bare en vælgerorganisation, men snarere, om det er vælgerengageret eller ej, en organisation som virkelig er den politiske arm af betydningsfulde (decisive) sektorer af arbejderklassen, som politisk reflekterer (eller refrakterer) arbejderklassen i bevægelse, som den er. En “socialistisk bevægelse” opsummerer masse-manifestationen af en socialistisk arbejderklasse i forskellige felter, ikke kun det politiske, sædvanligt omkring et socialistisk

¹Redaktør: Oprindeligt inkluderet som en fod-note, men er gengivet som en introduktion i Marxists.org’s version - og ligeledes her også gengivet som en introduktion fremfor som fodnote.

masse-parti. For de nuværende formål er den vigtige distinktion mellem sektformen som organisation og den form af organisation, som er almindelig i andre lande, men som endnu ikke eksisterer i dette tilbagestående land.

Denne tilgang er fundamental for dette essay, for essentielt at håndtere det spørgsmål: Er der et alternativ til den sekteriske organisationsform, som dominerer hele den amerikanske socialismes historie, fortid og nutid?

Om en vej til en amerikansk socialistisk bevægelse

Siden der er socialister i Amerika, men ingen socialistisk bevægelse, er det forståeligt at socialisten vil sige, “lad os forme en socialistisk bevægelse”. Alle betragtninger argumenterer for dette åbenlyse trin, og der er ingen argumenter imod det: undtagen én. Det er det faktum - historiske faktum -, at ingen kan beslutte sig for at “lave” en revolution. Hvad end der er formet ved befaling vil vise sig at være en sekt blandt de andre sekter, selv hvis det er den bedre form for sekt, som tror på ikke at være sekterisk.

Lad os gøre klart fra starten, at vi ikke har svaret til \$64 spørgsmål, nemlig, en formular eller gimmick som, hvis

fulgt, uværgerligt vil producere et parti eller bevægelse ud af ingenting. Vi vil alle være nødt til at famle i blinde for en tid. Men vi har nogle konceptioner om retningen i hvilken at famle og kriteriet for at vælge, hvilke udviklinger der er håbefulde eller hindringer.

1. Vejen fremad

En socialistisk bevægelse vil blive en mulighed i dette land, som det blev i andre, itakt med at dets baser modnes af social-politiske betingelser. Hvis, imidlertid, at det ikke kan blive skabt simpelt ved en vilje-indsats, det er også historisk sandt at det er ikke et simpelt spørgsmål om spontan generation. Når baserne for en socialistisk bevægelse modnes, vil det være svært for den at blive til medmindre den fremspirende bevægelse er krystalliseret med hjælp af aktive socialistiske elementer. Alle socialistiske bevægelser har været udfaldet af en fusion af spontanitet og lederskab, af alle naturligt udviklede elementer og bevidst organisation.

Det betyder at, for os Amerikanske socialister idag som kigger fremad mod skabelsen af en oprigtig socialistisk bevægelse, der er en kurs som vi kan tage som vil fremme dette objektiv og bringe det nærmere, som vil frugte jorden hvorfra den vil gro, som vil gøre det lettere for dets elementer at modne fra sted til sted. Alternativet

til skabelsen-ved-befaling er ikke at vi passivt venter for dens opstandelse af sig selv uden interventionen af menneskelige hænder.

Det følger at kursen taget nu af Amerikanske socialister kan også have den modsatte effekt: at fravende dispositioner mod en oprigtig bevægelse; af at sterilisere jorden, hvori frøene for en bevægelse kunne fremspire; at gøre det sværere for arbejdere at finde deres vej til en socialistisk bevægelse under opbygning.

Uheldigvis, er det den sidste nævnte kurs som idag er dominant blandt sekterne, sektletterne og mikro-sekterne som idag passere for at være Amerikansk socialisme. Sekten-formen af Amerikanske socialistiske gruppering idag er en hindring i vejen; og de sekteriske forestillinger som er dominante blandt denne gruppering konstituere en gift som kunne immobilisere og abortere en socialistisk bevægelse selv hvis den startede.

2. Fragmentation

Amerikansk socialisme idag har ramt et nyt lavpunkt i forhold til sekt fragmentation. Der er flere sekter som går igennem deres omdrejning dette øjeblik end der nogensinde har eksisteret i alle tidligere perioder i dette land samlet. Og fragmenterne er fissionere stadig, ned til det submikroskopiske niveau. (Politically speaking),

deres gennemsnit har droppet fra det komiske opera plan til tegneserie kvalitet.² Hvor de esoteriske sekter (hovedsageligt Trotskyistiske splintere) fra 1930'erne tenderede mod en form for super sophistication i Marxisme og futilitet i praksis, der er en samling af grupletter nu (hovedsageligt Maoist-Castroite) karakteriseret ved amnesi angående den marxistiske tradition, ignorans af den socialistiske erfaring, og ekstrem primitivisme. Vejen til en Amerikansk socialistisk bevægelse med sikkerhed ligger over vragresterne, eller rundt om de rådne sideskud af denne ildelugtende jungle af sekter.

(to be sure), vi genkender at der er sekter og sekter: vi har stadig hos os nogen sekter og sektletter af den "klassiske" type, dvs. hovedsageligt futile og fossiliserede, som distinkte fra den nye skud på stammen af neo-Stalinistiske (Maoist-Castroite-etc.) sekter som respræsenterer en mere positiv fare til enhver sund udvikling i arbejderklasse bevægelsen. Det er karakteristisk af den sidstenævnte at de ikke ønsker en klasse bevægelse - ikke på grund af nogen speciel organisation forestilling men på grund af deres basale politiske forestillinger. Ligesom deres "Socialisme" er statens despotiske herredømme

²Redaktør: Draper bruger et ordspil på comic-opera (komisk operat) til comicbook (tegneserie).

over en bureaukratisk kollektiveret økonomi, så deres organisatoriske vej til magt er formationen af en elite skare af Maksimum Ledere som holder sig selv klar til at skænke dets eget herredømme, på et gunstigt øjeblik, på en elemental opsving af folket. (Der er nyt kun i den forstand af at være en opgyldning, i nye former, af den ældste type af venstre-orienteret bevægelse, Jacobinerputschist cirklerne som dominerede før Marxismen opstand(rise).)

Hvis disse neo-Stalinistiske sekter er "orienteret" mod arbejderklassen - eller imod lumpenproletariatet, eller de sorte, eller den "tredje verden", etc. - Er det kun i den forstand som mænd i hast vender sig mod en flok af heste. De gør det klart at det historiske indhold af "Maoisme" i dets forskellige varianter er forestillingen om en bureaukratisk revolution-fra-oven dirigeret af en skare selv-udnævnte ledere som ridere på ryggen af en klasse bevægelse, og som tøjler den; et endemål hvor(for hvilket endemål), den mest passende klasse er en med et minimum af kapacitet for initiativ og selv-organisation, som bønderne. Disse elementer er - nogen som resultat af klasse sammensætning, fjender til det revolutionære demokrati af socialisme.

Derfor er behøver disse elementer sekt organisationsformen. For dem er sekten ikke en uheldig nødvendig-

hed som resultat af manglen på en virkelig bevægelse: det er deres bevægelse. En diminutiv størrelse er måske sågar ikke en ulempe; for “skabte” Castro ikke revolutionen med kun hundredesytten gode mænd?³ Hvor mange kommisarrer er nødvendige på den Lange March? Dette er sandeligt en del af dynamikken bag den nuværende prolifering af sekter, siden de er ikke hindret af fordommen at et “parti” har megen brug for menige medlemmer.⁴

3. Den klassiske sekt

Hvad angår den klassiske type af sekter som stadig operere: disse er for øjeblikket opdelt mere eller mindre i dem der stammer fra den Trotskistiske sekt-tradition og de som eksemplificere det social-demokratiske mønster. (Uden tvivl, de Trotskistiske grupletter glider i en ende over i den neo-Stalinistiske type, især den større sekt kaldet Socialistisk Arbejder “Parti”,⁵ hvis politik i stigende grad bevæget sig siden Trotsky’s død i retning af Stalinisering.)

³Drapers egen fodnote: Svaret er iøvrigt: Nej, den cubanske revolution skabte Castro, ikke vice-versa. Men det er en anden historie.

⁴Redaktør: Draper bruger her “(...) since they are not inhibited by the prejudice that a “party” needs much of a rank and file.”

⁵Redaktør: Socialist Workers Party.

Hvad karakterisere den klassiske sekt var bedst defineret af Marx selv: den modstiller dets sekt kriterium af programmatisk punkter imod den virkelige bevægelse af arbejderne i klassekampen, som måske ikke måler op til dets høje krav. Kravet for støtte (*“point d’honneur,”* i Marx ord) er konformitet med sektens nuværende shibboletter⁶ - hvad end de må være, inklusiv af programmatisk punkter som er gode i dem selv. Tilgangen udpeget af Marx var anderledes: uden at opgive eller at skjule ens egne programmatisk politikker i den mindste grad, den rigtige(/virkelige) Marxist kigger til linjerne af kampe beregnet (calculated) til at rykke afgørende sektorer af klassen til handling - i bevægelse mod de etablerede magter af systemet (stat og borgerskab og deres agenter, inklusiv deres “(labor)”-løjtnanter i arbejder bevægelsen). Og for Marx, er det denne virkelighed af social (klasse) kollission som vil medvirke til at forhøje klassens bevidsthed til niveau’et af den socialistiske bevægelses program.

At rykke en kæmpende sektor af klassen til handling mod de etablerede magter kun ved et trin er mere vigtigt end “tusind programmer,” plejede Marx og Engels at gentage, og der er igen nytte i at afsværge dem for at misbillige programmatisk politik. For sekt mentali-

⁶Redaktør, Shibbolet (kendetegn, slogan, løsen)

teten/sindelaget, er deres tilgang komplet uforståelig. For over et århundred nu, har vi set de 2 krav (touch stone); og deres forskel er mere iøjnefaldende/grælle nu om dage end de nogensinde har været. Den vigtigste test har altid været forholdet mellem den selv-beskrevede(styled) Marxist og arbejderklassen organiseret på det grundlæggende økonomiske niveau, dvs., fagforenings bevægelsen. (Testen er desto mere afgørende i de Forenede Stater hvor, desværre, fagforenings bevægelsen er den eneste klasse bevægelse af arbejder der eksistere.)

4. Sekter og fagforeninger

Sekt-socialisten⁷ har altid følt en sjæle-splittende vanskelighed i mødet med en fagforenings bevægelse som afviser socialisme; og dominansen af sekt livet i socialismens historie, har været ledsaget af overvægten af venstre-orienteret fjendtlighed til fagforeninger (som sådan).⁸

⁷Drapers egen fodnote: Vi bruger dette akavede begreb istedet for "sektorer" (Secterian), som ellers er forstået til at betyde en som udføre (carries on) bestemte politikker. Et begreb er nødvendigt for en som basere sig selv på sekt organisering, hvad end politikkerne af sekten.

⁸Redaktør: Draper bruger begrebet "(...) of a leftist hostility to trade-unionism as such."

Marx og Engels konstituerede den første socialistiske skole som havde en position om at støtte fagforeninger (som sådan) (mens kritisk af givne politikker, ledere, etc., selvfølgelig). Og efter deres tid, deler socialistisk historie sig hovedsageligt mellem de social-demokratiske typer som støttede reformistiske fagforeninger(-ism) præcis fordi de dem selv var reformistiske snarere end Marxistiske, og de aspirerende revolutionære socialister som fandt "revolutionære" argumenter for at vende tilbage til det gamle lort af socialistisk anti-fagforening(-ism) - med tilføjelsen af Marxistisk⁹ retorik til at påklæde deres sekteriske tilgang. Meget få såkaldte eller selv-iscenesatte Marxister har forstået hjertet af Marx' tilgang til proletarisk socialisme: Den basale strategi for at bygge en socialistisk bevægelse ligger i fusioneringen af to bevægelser - klasse bevægelsen for det ene-eller-det-andet trin, som for en afgørende sektor af klassen i konflikt med de etablerede magter af staten og borgerskabet, en kollision på hvad end skala mulig; og arbejdet af sprede denne klasse bevægelse med uddannende propaganda for social revolution, som integrere de to.

Hvis dette har været sandt i de bedste dage af den marxistiske bevægelse til en større eller mindre grad, tog det

⁹Redaktør: Draper bruger her istedet for "marxist" ordet "Marxistical".

grotesk form i den nyelige fortid af den Amerikanske venstre-fløj, dvs., under 60'erne da den radikale impuls midlertidigt kom fra ikke-arbejder segmenter (studenter og nogen sorte uden rødder i arbejder-klasse liv, for eksempel.)¹⁰ Studenter "Nye venstre-fløj" almindeligvis slugte billedet af arbejde (labor) disket ud af de sociologiske hjerne-vaskere fra akademiet: "Big Labor" stående ved siden af "Big Buisness" etc., identifikationen af fagforeningsbevægelsen med George Meany[^geoge-meany] eller Hoffa¹¹, implicit satte lighedstegn mellem fagforeningens bevægelsen med dets bureakrati, organiserede arbejdere som ipso-facto "middel klasse" stratum og at være en del af etablisementet, og resten af det ideologiske affald fra det virkelige etablisements anti-arbejderklasse sindelags møller.

Selv blandt de "New Left" elementer - de bedre (dele) - som orienterede sig mod at gå på arbejde ved fabrikker

¹⁰Drapers egen fodnote: For en mere positiv værdsættelse af styrkerne og svaghederne af det Nye Venstre (New Left), se samlingen *The New Left of the Sixties*, redigeret af M. Friedham (Independent Socialist Press, 1972).

¹¹Redaktør: James (Jimmy) Riddle Hoffa (født i 1913, forsvandt i 1975 og erklæret død i 1982). Amerikansk fagforeningsleder og president for International Brotherhood of Teamster (IBT) fra 1957 til 1971. Hoffa var berygtet for hans (påståede) forbindelser til organiseret kriminalitet - og mange har antaget at hans forsvindelse skyldtes at blive dræbt af mafia-forbindelser.

eller værker (“at gå til folket”), den dominante forestilling var at fagforeninger som sådan var nødt til at blive erstattet med mere “radikale” formationer af arbejdsplads organisering som ville på en eller anden måde være udenfor fagforenings strukturen uden af være en dobbelt fagforening. Disse forestillinger forblev enten i fantasiens verden mens de gjorde det umuligt for deres besiddere at integrere dem selv i den virkelige bevægelse af fagforenings militanter, eller (værre) hvor de blev udført destruktivt visse steder og bragte skade til arbejderne og diskreditereing til de radikale. Intet steds resultede “New Left”-impulsen på/i fabrikkerne i en mere eller mindre vel-etableret bevægelse af militanter indenfor fagforeningensbevægelsen som virkelig kunne tilbyde modstand til det etablerede bureaukrati: dette er dets anklage.

Den sektiske tilgang til klasse bevægelsen viste sine spidste øre på mange forskellige måder som må illustreres. Her er to.

- Den radikale student, hjertet fyldt med sympati for den fattige/stakkels arbejder, som vender sig mod Landbrugs-arbejderens kamp som en der klart fortjener hans støtte. Typisk går han ikke “til folket” ved at gå på arbejde i feltet som andre arbejdere; for skulle hans specielle talenter blive begravet under

“klump/fisk/tumpe”? Han går på arbejde “hos/for fagforeningen”, dvs., som hvad fagforeningen kalder en studenter-frivillig. Imponeret af hans egen selvpofrelse på den ene side, og på den anden side finder han at landbrugs-arbejdernes fagforening ikke lever op til hans ideal for hvordan klasse-kamp burde se ud. Snart klager han over at frivillige studenter “ikke har noget at sige” i politikken, dvs., han forlanger at magten til at beslutte skal delvis skifte ud af fagforenings medlemmernes’ hænder og over i hænderne af de fremmed-klasse gæster som har værdiget sig til at donere deres tid. Ellers, finder han det interne liv og demokrati af fagforeningen er langt fra tilfredstillende, han beslutter måske at Landbrugs-arbejderne faktisk ikke fortjener hans støtte. Han vil kun kunne skænke sin reddende tilstedeværelse til certificerede klassekampe som tager sted på et andet planetært plan.

- Fagforenings bevægelsen var meget tilbagestående/bagud i produktionen af opposition til Vietnam krigen, som er almindelige kendt, mens anti-krigs stemning groede rundt omkring campuserne. I studenter cirkler, den programmatisk “hjørnesten” for komplet opposition til krigen blev sloganet af unilateral tilbagetrækkelse, som var rigeligt retfærdiggjort. Men endelig, her og der lommer af anti-krig opposi-

tion i fagforenings bevægelsen begyndte at udvikle sig. Efterhånden (begyndte/skruede) en mængde af de mere socialt bevidste og progressive “labor” ledere op for modet og grundlagde Arbejder Forsamlingen for Fred¹² (in the teeth of) voldelige fordømmelser fra (Meany) bureaukratiet. Disse begyndelser var (timid) i mange hensyn, og, blandt andre usikkerheder, udtrykkede opposition til krigen uden at specificere sloganet om unilateral tilbagetrækkelse. Vi kender ikke et mere flagrant eksempel af sekt mentalitet end den foragtelige/hånfulde attitude taget af “New-Leftists” overfor begyndelsen af en organiseret anti-krigs opposition i arbejder bevægelsen. Selv i San Francisco Bay-området, som har den mest militante og mest bredt-åbne gren af Arbejder Forsamlingen for Fred og hvor ledere af gruppen hvis ikke gruppen selv åbent taler for unilateral tilbagetrækkelse, ikke en eneste New-Leftist berettiget (eligible) kunne blive overtalt til at kontaminere (taint) hans sjæl ved at have noget at gøre med en gruppe så tilbagestående som at falde kort af det unilaterale-tilbagetrækkelses program. Det fakta, at denne udvikling repræsenterer det første trin af en ansvarlig sektor af fagforeningernes bevægelse mod kollision med de etablerede magter

¹²Redaktør: Labor Assembly for Peace.

- dette fakta betyder ingenting til sekterne. Den eneste overvejelse de forstår var deres sjæle-redende shibolet, som de modsætter til den virkelige initiering af klasse bevægelse.

5. The Rut We Are In

Sådan er sektens vej. Hvordan kommer man ud af denne rille/hjulspor? Der er to forestillinger som forsøger at afhjælpe på sekterismens onder ved at gøre sekten bredere. Intentionen er god; men midlet er upraktisk.

Det ene forslag er at ophæve sekterisme ved et kald for enhed af alle sekter. Dette kan også blive præsenteret som en vej til at forme en socialistisk "bevægelse". Det er ynkelig illusion. I praksis, kan det sågar betyde oversvømmelse af enheds forhandlinger mellem nogen af sekterne (et udbredt tids-spildende fortagende), eller sågar en forening af eller to (en dråbe ud af spanden). Men den faktiske foreningen af alle sekterne er en iboende umulighed hvor programmatisk shibboletter på hvilke sekterne er baseret er politiske inkompatible. Produktet af foreningen af sekterne viser sig at være intet andet end en lidt større sekt, så længe at betingelserne for en oprigtig socialistisk bevægelse eksistere.

Iden af en “inklusiv af alle” sekt er en *ignis faatus*.¹³

Inkompatible politiske programmer kan blive holdt sammen, i det mindste for en historisk periode, indenfor et framework af et parti/bevægelse; for cementen som holder en sådan formation sammen er i dets rolle i selve klassekampen, faktaet at det er klassen i bevægelse; hvad der holder antagonistiske politiske tendenser på plads er presset fra klassefjender udefra. Så længe dette ikke er den virkelige situation af bevægelsen, kan intet andet tage dets plads, inklusiv formaningerne mod “sektarianisme”.

Det andet forslag er med det samme mål men ved en anden rute: dvs., at lancere en sekt hvis “distinguishing” programmatisk punkt er at den vil frivilligt undgå “distinguishing” programmatisk punkter. Dette er at blive opnået ved at begrænse programmet til et vist minimum socialistisk (eller radikalt) basis, hvor på at “alle” kan være enige, dvs., en erklæring om abstrakt socialisme. Hvis en venstre-fløj ønsker at skubbe gruppen til en revolutionær position, som “Ingen støtte til Demokrater,”¹⁴ minimumet er “sprunget i luften”; i

¹³Redaktør: Draper bruger udtrykket “... er en will o’ the wisp” som i amerikanske folke myter er en “naiv flamme” - mål som er umulige eller uopnåelige kan beskrives som værende en sådan....

¹⁴Redaktør: Demokrater betyder her medlemmer/kandidater for det Demokratiske Parti i USA.

praksis, derfor, programmet må være reformistisk. Det Socialistiske Parti har ønsket denne form sektion det meste af tiden siden det ophørte med at være en masse bevægelse; og i nyere tid har den "New American"-bevægelse sat ud til at konkretisere dette mål i en indtil videre stadig uklar form.

Sommetider er målet afledt af mindet fra en anden historisk periode (før 1917) da det Socialistiske Parti var en masse af forskellige politiske synspunkter som endnu ikke var bevidst forstået til at være fundamentalt antagonistiske og hvis konsekvenser havde endnu ikke blevet udført. Men vi kan ikke simpelt stille forslaget om at gå tilbage til Debs' æra.

Så længe at livet af organisationen (om det er eller ikke kaldet et "parti") faktisk er baseret på dets politiske karakteristiske (distinktive) ideer, snarere end på de virkelige sociale kampe i hvilken den er engageret i, det vil ikke muligt at undertrykke sammenstødet af programmer som forlanger forskellige handlinger i støtte af forskellige kræfter. Hovedspørgsmålet bliver opnåelsen af en masse-base, hvilket ikke bare er et numerisk anlæggende men en spørgsmål om klasse representation. Givet en masse base i den sociale kamp, partiet vil ikke nødvendigvis være nødt til at undertrykke det interne spil af politisk konflikt, siden den centrifugale kræft af

politiske uenigheder er modbalanceret af den centripetale tryk af klasse kampen. Uden en masse base, en sekt som kalder sig selv et parti kan ikke undertrykke den splittende effekt af fundamentale forskelle på (for eksempel) støtte or modstand til kapitalistiske partier derhjemme i form af liberale demokrater og lignende, eller støtte eller modstand til manøvrene af den “Kommunistiske” verden.

6. Hvad så?

Hvis sektens vej er en blindgyde, hvad så?

Sektens vej har altid været en blindgyde; alligevel har socialistiske bevægelser formået at opstå.

Der har aldrig været et tilfælde af en sekt udviklede sig til, eller gav opstand til, en oprigtig socialistisk bevægelse - ved den eneste process som sekter kender, processen af tilvækst(/forøgelse). Sekt mentaliteten typisk ser vejen “ahead” som en i hvilken sekten (ens egen sekt) vil gro og gro, fordi det har det korrekte politiske program, indtil at det bliver en stor sekt, og så en endnu større sekt, på et tidspunkt et lille masse parti, så et større, etc., indtil at det bliver stort og masse nok til at kunne indføre sig selv som arbejderklassens parti som fakta. Men i 200 år af socialistisk historie, har dette aldrig faktisk sket, på trods af utallige forsøg.

Dette er ikke bevis for at det aldrig vil ske i den uforudsigelige fremtid. Men det er bevis for at der må være en anden vej til formationen af oprigtig socialistisk bevægelse som ikke er sektens vej.

Denne vej har været næsten, så godt som totalt gået glemt i den generelle “sektificering” af socialistiske cirkler i vores periode. Den mindste bekendtskab med Marx’ syn på hvad der måtte gøres for at bygge en socialistisk bevægelse er nok til at minde om at Marx var voldeligt og betingelsesløst fjendtlig til enhver ting som mindede om en sekt. Ikke kun forsøgte han aldrig at organisere en marxistisk sekt, men han positivt foragtede dem som gjorde.

Det er mindre let at forstå at Lenin aldrig ønskede at forme en sekt og aldrig gjorde det, og at Bolsjevik Partiet ikke var resultatet af en sekt formation som groede ved “tilvækst”. Da Lenin kom ud af eksil i 1900 og “went abroad” for at begynde kampen for at gennemføre de eksisterende socialistiske cirkler med ideerne af revolutionær Marxisme, han tænkte aldrig på at sætte op hans egen ideologisk gruppe, en sekt, selvom de russiske socialister i eksil allerede var opdelt i sekter (som allerede splittede, etc.).

Hvad Lenin hjalp med at lancerede var et Marxistisk politisk center i en ikke-sekt form, i formen af et tidskrift bemandet af en redaktaktion, Iskra.¹⁵

Det politiske center uddannede selv for fuld revolutionære marxisme. På samme tid, partiet/bevægelsen som den kaldte(called for) var et (all-inclusive) socialistisk parti i hvilket det revolutionære marxistiske center ville konstituere en tendens, forhåbentlig på et tidspunkt dominerende. Begge sider af billedet (conditioned) den anden: “Før vi kan forene, og for at vi kan, må vi først og fremmest klart (firmly) og definitivt optegne demarkationslinjerne (lines of demarcation) mellem de forskellige grupper [tendenser],” skrev Lenin i lanceringen af Iskra. Men linjerne af demarkation var ikke at skulle blive tegnet langs sekt linjerne, med organisatoriske væge som binde dem: dette var sekt vejen som han ikke fulgede.

Iskra var ikke bare et “litterært” fortagende: Dette er en misforståelse. En arbejder i Rusland blev en “Iskra-ist” såvidt som han var enig med de politiske synspunkter af det politiske center; og som en “Ikraist” ham selv blev et politisk center for yderligere spredning af disse

¹⁵Redaktør: Iskra (russisk for Gnisten) var den politiske avis etableret af russiske emigrant socialister som det officielle organ af det russiske Social Demokratiske Arbejder Parti.

synspunkter i de populære (popular/folkelige) cirkler i hvilke han arbejdede, på hans fabrik, i hans landsby, i hans socialistiske cirkel. En af disse synspunkter spredt af dette politiske center var at partiet/bevægelsen som måtte bygges skulle være en bred en. Lenin opgav aldrig denne (conception) af hvordan man byggede en socialistisk bevægelse på noget tidspunkt før Oktober Revolutionen. Det var på basisen af denne (conception) at det leninistiske parti faktisk udviklede.

Vi forslår ikke hverken at den russiske bevægelse eller Lenin's vej som modellen for Amerika i 1970'erne. Signifikansen af (the case) er anderledes. På den anden side, er det mange af sekterne som tror at de følger i Lenin's fodspor i at bygge en hård sekt på basen af et shibbolet-program. De tager fejl fordi i denne tro har de kun internaliseret hvad de er blevet fortalt om naturen af "Leninisme" af den anti-Bolshevikkiske industri under det amerikanske establishment. På den anden side, (the case) af Lenin's vej til et revolutionært parti er vigtigt fordi han anvendte (applied) det unikt. Hans unikke tilgange (course) var at være seriøs og ukompromiserende omkring at vedligeholde et marxistisk politisk center som instrumentet for at gennemtrænge/gennemvæde (permeate) hele bevægelsen med dets ideer, og at insistere på at flertal opnået herved blive genkendt af hele bevægelsen. Det var højrefløjen som splittede.

Vi opretholder at alternativet til den sekteriske vej som er foreslået af successerne og fejlslagne i socialistisk historie er også foreslået ved at generalisere fra Lenin's Iskra model så vel som fra et dusin af andre tilfælde (cases) af opbygningen af reelle socialistiske bevægelser i forskellige kontekster og omstændigheder.

7. Det politiske center

Hvad bør der gøres for at forbedre jorden (ground) for den eventuelle dannelse (formation of) af en socialistisk bevægelse/parti i Amerika, det vil sige, en masse-baseret socialistisk formation som er det politiske udtryk for arbejderklassen i bevægelse mod en kollision med de etablerede magter af det kapitalistiske samfund?

Vi adressere først os selv til den individuelle socialist som spekulere hvad han eller hun skulle/bør (should) og kan gøre andet end at melde sig ind i hans fortrukne sekt og spille hans energi i omskiftelighederne i det sekteriske liv:

Du har muligheden for at påtage en to-sidet socialistisk fortagende (keyed) til dine egne omstændigheder. Vi foreslår det følgende to-løbede¹⁶ forhold, begge sider

¹⁶Redaktør: Draper bruger her udtrykket "... double-barreled liason for you ..." hvor double-barreled her er oversat til to-løbet.

som værende nødvendige for at det samlede er meningsfuldt.

(1) Dit basale bidrag til den eventuelle formering/dannelse (formation) af en socialistisk bevægelse er hvad du gør for at udvikle en socialistisk cirkel omkring dig hvor du er nu. Vi tænker i første omgang på din rolle på din arbejdsplads (fabrik, kontor, skole, eller hvad end det måtte være).

Først og fremmest: hvad den amerikanske arbejderklasse bevægelse har brug for er krystalliseringen af en organiseret militant modstand i fagforeningerne, fordi dette er arbejderendes eksisterende klasse bevægelse, og den eneste.

Det ville være en trist sekterisk fejl at tænke at dette er en "radikal" eller socialistisk opposition, selv hvis det vil u-undgåeligt være drevet af hovedsageligt af radikale og socialister af forskellig slags, og også u-undgåeligt vil føre dets militanter til at tænke i radikale og socialistiske termer. Hvad som er nødvendigt er en bred progressiv fløj i arbejderbevægelsen.¹⁷ I marxistiske termer, er dette tilfredsstillende defineret som en fløj/vinge som advokere klasse-kamp (unionism) i modsætning til (bu-

¹⁷Redaktør: Draper bruger her imodsætning til andre steder ikke worker movement, men labor movement som begreb.

isness unionism), uafhængigt af om den definere sig selv i “klassekamp” sprog eller ej. Fra arbejderens perspektiv, er der et følt behov for at udføre en militant fagforenings kamp uden at blive “roddet sammen” med socialisme og de røde. Fra socialistens synspunkt (er), organiseringen af en militant opposition til fagforenings establishmentet opstillingen af en elementær skole i klasse-kamps socialisme. En af dets konsekvenser, for eksempel, er (bound) til at være politiseringen af fagforenings bevægelsen: det entree til uafhængig politisk handling, hvilket afhænger af at opbruddet af dets tilknytning til det Demokratiske Parti’s politik(er).

Denne oppositions bevægelse må være en loyal opposition. Det vil sige at: loyal til interesserne af fagforenings bevægelsen (trade-unionism) i den samme grad som den bekæmper chefen og bureaukraten, hvis magt ikke er i fagforenings bevægelsen (trade-unionism) interesser. Det er nødvendigt at proklamere dette idag - at putte det på banneret, så at sige - fordi de sekt radikale har været så succesfulde i at diskreditere dem selv foran (conscientious) fagforeningsfolk, og at foreveksle “radikal fagforening(ism)” med en sekt’s kommando togter¹⁸ for at (rip off) en (plant situation) ved en fremvisning

¹⁸Redaktør: Draper bruger udtrykket “... a sect’s commando raids”.

af “militanthe” selv hvis arbejdernes interesser er skadet, eller fagforeningsarbejdet er ødelagt, så længe at et par medlemmer er rekrutteret til sekten. Sektisterne som operere i fagforeninger og (plants) for at underlægge arbejdernes interesser til deres egne sekt-reklamerende eventyr og liggende er fjender af arbejderklassen og socialisme, ikke kun “misledte radikale” som er at blive irettesat/udskældt i marxistiske¹⁹ ledere (artikel). De er ikke “adventuristiske” allierede af vores lejre i klassekampen; de er sabotører som ikke altid kan blive adskilt fra politi provokatører. Enhver militant oppositions bevægelse i fagforeningerne som danner alliance med sådanne elementer vil fortjene sin skæbne.

Hvis du er i regulær kontakt med et antal af mennesker - på arbejdspladsen eller en anden “masse” situation - som du forsøger at påvirke i en socialistisk retning, så er du igang med noget. Hvad den fremtidige socialistske bevægelse har brug for er et netværk af informelle socialistiske cirkler - eller formelle hvis du vil - som har en integral relation til de virkelige kampe som folk føre.²⁰

¹⁹Redaktør: Draper bruger her istedet for “marxist” ordet “Marxistical”.

²⁰Drapers egen fodnote: Istedet for proliferationen af sekt-type grupper, burde vi fortrække at se proliferationen af åbne socialistiske klubber, diskussions cirkler, forummer, og lignende løse og upretentiøse samlinger som er formet omkring arbejdsplads

Det samme gælder den “black movement”, kvindebevægelsen, studenterbevægelsen, etc.

Du kan være vant til overbevisningen at kun medlemmer af en sekt er interesseret i sådan arbejde. Det er forholder sig ikke således. Der er utallige tilfælde hvor at sådanne celler af militantheit har sprunget op på arbejdspladsen, på kontoret eller skolen omkring folk som ikke engang er socialister, eller ved at de er det.

Hvad er sandt er at medlemsskabet i en sekt har ofte været stimulussen til påtage sig denne rolle gennem gruppe pres og vejledning, og at sekten udførere servicen af at levere læse og studie materiale, etc., for cirkel aktiviteten. Dette peger på en positiv side af sekt arbejde, som vi ikke kan benægte. Hvad dette betyder er at socialistiske indsatser langs disse linjer har brug for assistancen af et politisk center af en art, til hvilken man kan se for litteratur, rådgivning og hjælp. Yderligere, opstår der snart behovet for at separate individuelle og cirkel indsatser sammenknytted/sammenkædet (linked up).

situationer af folk engageret i alment arbejde. Disse ville være blandt nukleuset omkring hvilket en virkelig socialistisk bevægelse ville krystallisere, given favorable forhold. Vi anerkender frit at favorable forhold ikke er gældende nu, især fordi de sekteriske ville være ivrige efter at knuse en sådan håbefuldt udvikling i deres dødelige omfavelse.

(2) Men rollen af et politisk center behøves ikke at blive udført af en sekt.

Historisk, er denne opgave blevet udført ofte og mest successfuldt af en avis eller anden publikation fra et socialistisk politisk center som er organiseret (simply) som en redaktion eller andet redatorisk fortagende. (Iskra var kun et af dusinvis af eksempler på hvordan dette blev gjort itakt med at socialistiske bevægelser “spirede frem verden over”/came into existence). Historisk, også, har politiske centre af denne sort ofte “undertaken” organiserende funktioner itakt med at deres indflydelse har spredt sig, organiseringen været et bi-produkt af arbejdet af dets “agents” og repræsentanter. (Iskra “agens” var de organiserende dele af det leninistiske center.) Pointen ville være totalt tabt hvis disse fortagender kun blev tænkt som “merely” litterære fortagender i den sædvanelige borgerlige sans. Der er en kontinuerlig linje som har båret sådanne politiske centre fra deres funktion som producenter af “litteratur” til deres role som centre for stimulationen af organisering i en form eller en anden.

Sådanne politiske centre opere idag i dette land, langs de “profilating” sekter, og ofte særdeles effektivt. Naturligt, er det et spørgsmål om politiske centre med bredt variende politiske kompleksiteter, de fleste af dem

usmagelige til vores egne synspunkter og til hinanden (indbyrdes). Vi nævner dem ikke for at fejre deres arbejde men for at vise et alternativ til sekt vejen.

(The Guardian and Sweezy's Monthly Review) har fungeret mere eller mindre som politiske centre, der er opstået ud af en neo-Stalinistisk tendens af en eller anden art. (Særlig, "the Guardian" er nu involveret med en række af neo-Stalinistiske sekter i at påtage sig formationen af et Maoistisk "parti" ud af deres sammenlægning.) På den højre-orienterede socialdemokratiske side, klikken af litteratur omkring Dissent fungerer som det eneste politiske center for den tendens som eksisterer udenfor George Meany's kontor.

Disse eksempler adskiller sig i mængden af opmærksomhed de giver, eller har givet på andre tidspunkter, til funktionen af at relatere til deres læsere (følgere) i felten. For vores nuværende formål ønsker vi kun at understrege at et politisk center ikke behøves at være en sekt. Yderligere: et politisk center kan påtage sig en relation med/til sine følgere som ikke er plaget af det organisatoriske liv's rigide krav, dets liv-eller-død afstemninger, fraktions kampe, split, interne uenigheder, og indgroede ritualer af at imitere et miniature eller mikro-"masse parti".

Fra den individuelle socialist's synspunkt, som ønsker at "gøre noget", vil vi opsummere vores foreslag som følgende:

(1) Krystalisere en cirkel af medtænker²¹ omkring dig hvorend du er, i forløbet af din aktivitet i den arena af social "struggle" som følger med din situation. Du er den mindste-enhed af et politisk center der er.

(2) Skab kontakt med et politisk center som giver mening fra dit eget synspunkt, for hjælp i litteratur, rådgiving, og "outside linkups", og samarbejde med den til hvad end mængde som du finder brugbar. Men der er ingen grund ikke at have denne relation med mere end et politisk center, hvis de passer dine egne politiske synspunkter. Sådan et politisk center kan sågar være en sekt; men hvis du ikke melder dig ind, relatere den kun til dig som et politisk center blandt mange andre. Denne relation er en "hang-loose" relation: hvis du ikke har en stemme i at afgøre dens affære, er det ligeledes sandt at den ikke kan fortælle dig hvad du skal gøre ved at udøve dets sekt "disciplin" over din egen dømmekraft. Du oprejser ikke en organisatorisk barriere mellem dig som følgeren af en sekt og en anden som knytter sig til en anden sekt eller ingen. I dit arbejde, bruger du hvad

²¹Redaktør: Draper bruger her begrebet co-thinker, der her blevet oversat til medtænker.

end litteratur som du ønsker, hvad end dets kilde er. Du vil bruge dine penge ikke for sektens fond indsamlinger men til at financiere dit eget arbejde. Hvis nok tager denne vej til at opbryde sekt systemet, vil det være en god ting for de fremtidige potentialer for en Amerikansk socialistisk bevægelse.

Der er en bedre chance for en genuine socialistisk bevægelse til at opstå ud af et sådan hang-loose kompleks af relationer end ud af den fossiliserede verden af sekter. Vi er ikke under indtrykket at en stor mængde af individer kommer til at fra imorgen af at begynde at følge vejen vi har beskrevet for oven. Vi har været interesseret indtil videre "simply" i at illustrere vejen i hvilken socialistiske bevægelser har opstået andre steder - den eneste vej, i brede træk "outline". Vi har skitseret den form for udvikling som levere et alternativ til sekt organisationsformen som driver Amerikansk socialisme i jorden.

Højst sandssynlig, hvad end der vil faktisk ske i dette land vil ske tildels anderledes - som sædvanlig. Hvis opståelsen af socialistiske cirkler ikke finder sted på en masse skala, er det også sandt at der er ingen anden vej synlig i hvilken fremkomsten af en masse-socialistisk bevægelse er kun rundt om hjørnet. Alt hvad man kan gøre er at skubbe i en retning i hvilken ens indsats ikke vil gå til spilde, ligegyldigt hvad udkommet er. Den

eneste ting vi er sikre på er at den sekteriske vej er en blindgyde.

Den uafhængige Socialistiske Komitee er selv en indsats på at etablere et politisk center for vores strømning af revolutionære Marxisme: synspunktet at arbejderne af alle lande konstituere klasse-basen af en Tredje lejr som må kæmpe og destruere både det kapitalistiske system og "kommunistisk" bureaukratisk kollektivism, hvis den socialistiske verdens revolutionære demokrati skal etableres. Det begynder som en redaktionel gruppe/board for produktionen af bøger og pampfletter (endnu ikke et tidsskrift) som indkorporere sagen for dette verdens syn. På denne måde eksemplificere vi vores eget råd.

Oktober 1973